

Ultima speranță de salvare a lumii

Sfânta călugăriță M. Faustina Kowalska, canonizată de către Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, în anul 2000, cunoscută astăzi în lumea întreagă ca apostolul Milostivirii Domnului, este una dintre cele mai mari ascete isticte ale Bisericii.

Sfânta călugăriță M. Faustina Kowalska, canonizată de către Sfântul Părinte Ioan Paul al II-lea, în anul 2000, cunoscută astăzi în lumea întreagă ca apostolul Milostivirii Domnului, este una dintre cele mai mari ascete mistice ale Bisericii. S-a născut în 1905, al treilea din cei zece copii ai unei familii de țărani polonezi săraci și evlavioși din satul Głogowiec. La sfântul botez în biserica parohială din Swinice Warckie a primit numele de Elena. Din copilărie s-a distins prin pioșenie, dragoste pentru rugăciune, hărnicie, ascultare și o mare sensibilitate la sărăcia umană. A făcut doar trei ani de școală, iar la vârsta de șaisprezece ani a părăsit casa părintească pentru a intra

slujnică în localitatea Aleksandrów și apoi la Łodzi, unde câștiga pentru a-și întreține familia și pe sine. Chemarea înspre viața monahală a simțit-o în suflet încă de la vârsta de 7 ani, dar părinții nu au fost de acord să intre la mănăstire. În această situație Elena a încercat să-și domolească chemarea către Dumnezeu dar intervenția și apariția lui Isus Hristos suferind și cuvintele Sale pline de reproș: “Până când am să te mai suport și până când ai să mă mai amâni ?” (Jurnal 9) au făcut-o să-și caute locul la mănăstire. A bătut la ușa mai multor ordine religioase, dar a fost respinsă. Pe data de 1 august 1925 a devenit călugăriță în cadrul Congregației Surorilor Fecioarei Maria a Indurării din Varșovia, de pe strada Żytnia. În jurnalul ei a mărturisit: “Mi s-a părut că am intrat în viața raiului” (Jurnal 17). În congregație a primit numele de Sora Maria Faustina. Noviciatul l-a făcut la Cracovia și acolo în prezența episcopului Stanisław Rosponda a depus primul jurământ iar după cinci ani votul perpetuu în călugărie: ☞

foto Arhiva Milujicie site

curăție, sărăcie și ascultare. A servit în diferite case ale ordinului, cel mai mult la Cracovia, la Płock și Wilno îndeplinind obligațiile de bucătăreasă, grădinăreasă și portar. În aparență nimic nu trăda viața sa mistică neobișnuit de bogată. Își îndeplinea obligațiile cu deosebită silință, păstrând cu fidelitate toate regulile monahale, era concentrată și tăcută, avea un comportament natural, blând, plin de dragoste binevoitoare și dezinteresată față de ceilalți. Toată viața sa s-a concentrat

cu devoțiune și consecvență pentru a se contopi cu Domnul și a conlucra cu Isus Hristos în acțiunea de salvare a sufletelor. “Doamne Isuse al meu - mărturisesc în jurnal - Tu știi că din cei mai fragezi ani am tins să devin o adevărată sfântă, căci doream să te iubesc cu o asemenea dragoste cu care nu te-a iubit încă nici un suflet” (Jurnal 1372). Adâncul vieții sale sufletești îl dezvăluie în “Jurnal”. Lectura atentă a acestor mărturisiri redă imaginea gradului înalt de unire a sufletului ei cu Domnul Isus, dăruirea sufletului său, eforturile și lupta pentru a se desăvârși creștinește. Dumnezeu a înzestrat-o cu mari haruri: cel al contemplației, al cunoașterii profunde a tainei Indurării Divine, al viziunii, al aparițiilor, al stigmatelor ascunse, al profeției precum și facilitatea de a citi în sufletele oamenilor dar mai ales harul rar întâlnit al cununii mistice. Înzestrată atât de mult scria: “Nici harurile, nici aparițiile, nici extazele, nici alte haruri oferite sufletului meu nu duc la desăvârșire ci la unirea interioară a sufletului meu cu Domnul Isus. Sfințenia și desăvârșirea mea constau în unirea perfectă a voinței mele cu cea a lui Dumnezeu (Jurnal 1107). Modul de viață sever ca și posturile epuizante pe care și le-a impus înainte de a intra în congregație, i-au slăbit organismul încât în timpul postulatului a trebuit să fie trimisă lângă Varșovia, la Skolineva, pentru a i se salva viața. După primul an de noviciat a suferit cumplita experiență mistică a așa-numitei nopți spirituale iar apoi suferințele sufletești și morale legate de realizarea mesajului pe care le-a primit de la Domnul Isus. Sora Faustina și-a oferit viața ca jertfă pentru păcătoși și din

această cauză a cunoscut diferite chinuri, ca prin ele să le poată salva sufletele. În ultimii ani ai vieții sale s-au înmulțit suferințele interioare, așa numita noapte pasivă a sufletului precum și suferințe corporale; s-a dezvoltat tuberculoza care i-a atacat plămânii și tractul intestinal. Din această cauză, de două ori, timp de câteva luni, a fost internată în spital la Pradnik, lângă Cracovia. Complet epuizată fizic dar maturizată sufletește, unită mistic cu Dumnezeu, a murit pe 5 octombrie 1938 cu opțiunea sfințeniei având numai treizeci și trei de ani, din aceștia treisprezece de călugărie. Corpul ei a fost depus în mormântul din cimitirul mănăstirii din Cracovia- Lagiewnikach, iar în timpul procesului informațional din anul 1966 a fost adusă în capelă. Acestei simple călugărițe, fără educație, dar bravă și încrezătoare fără margini în Dumnezeu, Domnul Isus i-a încredințat o mare misiune: Apelul Indurării adresate către întreaga omenire. “Te trimit pe tine - a spus Isus - către întreaga omenire cu îndurarea mea. Nu vreau să pedepsesc omenirea îndurerată, ci doresc să o vindec strângându-o la inima mea. (Jurnal, 1588). Ești secretara îndurării mele; te-am ales pentru această slujbă aici și în viața de apoi (Jurnal 1605), pentru a face sufletele să cunoască marea mea îndurare, pe care o am pentru ele, și a le îndemna la încredere în infinita mea îndurare (Jurnal, 1567). Sfânta Soră Faustina, mesagera Domnului Isus a ales-o pe sora Faustina ca secretară și apostol al îndurării sale ca prin dânsa să transmită lumii marea Apel: “În ordinea veche a lumii - i-a spus - am trimis profeții mele cu trăsnete. Astăzi te trimit întregii omeniri cu îndurarea mea. Nu doresc să pedepsesc omenirea îndurerată ci doresc să o vindec (Jurnal 1588). Misiunea Sorei Faustina constă în trei sarcini: propovăduirea în fața lumii a adevărilor revelate în Sfânta Scriptură despre iubirea milostivă a lui Dumnezeu pentru fiecare om; - implorarea îndurării Domnului pentru întreaga omenire, printre altele prin practicarea noilor forme de cult al Indurării Divine arătate de Domnul Isus: icoana Indurării Divine cu această rugăciune scrisă: “Isuse, mă încred în Tine!”, Sărbătoarea Indurării Domnului în prima duminică după Paște, Coronița Indurării Divine și rugăciunea la ora Indurării (Jurnal, 1500); inspirația apostolică Indurarea Divină care acceptă sarcina propovăduirii și implorării Indurării Divine pentru întreaga omeniești

foto Arhiva Milujicie site

Iubiți-vă! Iubiți-vă!

se îndreaptă spre desăvârșire pe calea arătată de Sora Faustina. Aceasta este calea ce constă în încrederea absolută în Dumnezeu și care se manifestă prin îndeplinirea voinței Sale și prin atitudinea îndurătoare față de apropiați. Jurnalul Sorei Faustina, scris în ultimii patru ani ai vieții sale, la îndemnul clar al Domnului Isus se prezintă sub formă de amintiri în care autoarea, zilnic sau retrospectiv, a notat cu precădere toate întâlnirile sufletului său cu Dumnezeu. Din aceste scrieri ale Sfintei Faustina reiese că există cinci elemente principale a serviciului divin către Domnul Indurării.

1. Icoana lui Isus al Indurărilor.

Imaginea Lui i-a apărut Sorei Faustina pe data de 22 februarie 1931 în chiliea congregației de la Płock. “Seara în timp ce eram în chilie - scrie în Jurnal - l-am văzut pe Domnul Isus îmbrăcat în veșmânt alb. O mână era ridicată pentru a binecuvânta, iar cealaltă atinge veșmântul la piept. Din întredeschiderea veșmântului la piept ieșeau două raze mari, una roșie, alta albă (...). Peste un moment Domnul Isus mi-a spus: Pictează o icoană după imaginea pe care o vezi cu înscrisul: Isuse, mă încred în Tine (Jurnal 47). Doresc ca această icoană (...) să fie sfințită cu ceremonie în prima duminică după Paște iar acea duminică va fi ziua sfântă a Indurării. (Jurnal 49). Conținutul acestei icoane se leagă strâns de liturgia acelei duminici. Biserica citește în această zi Evanghelia după Sf. Ioan privind apariția lui Isus Hristos la cină și instituirea sacramentului spovedaniei

Foto Arhiva Milujice.sie

(Jurnal 20,19-29). Icoana prezintă deci pe Izbăvitor înviat care aduce oamenilor pace prin iertarea păcatelor cu prețul martirului Sau și a morții pe cruce. Razele de sânge și apă ce se varsă din Inima străpunsă de suliță (nu se vede în icoană) precum și cicatricea rănilor după crucificare amintesc evenimentele Vinerii Mari (Jurnal 17-18, 19, 33-37). Icoana lui Isus al Indurării reunește în ea cele două evenimente evanghelice care vorbesc în mod grăitor despre iubirea Domnului față de oameni. Caracteristice pentru această icoană a lui Isus Hristos sunt cele două raze. Domnul Isus întrebând despre semnificația lor răspunde: “Raza albă înseamnă apa care îndreptățește

sufletele, în timp ce raza roșie reprezintă sângele care este viața sufletelor... Fericit cel care va trăi în umbra lor (Jurnal 299). Sufletul îl curăță sacramentul botezului și al spovedaniei și îl hrănește din abundență Eucharistia - deci aceste două raze înseamnă sfintele sacramente și toate darurile Duhului Sfânt al cărui simbol este apa, precum și transformarea cea nouă a Domnului în om conținut în Sângele lui Isus Hristos. Icoana lui Isus Hristos deseori este numită “Indurarea Divină” și așa este pentru că în misterul pascal Isus Hristos ne arată în modul cel mai clar iubirea lui Dumnezeu față de om. Icoana nu arată numai Indurarea Divină, ci îndeplinește rolul Domnului care trebuie să amintească despre sarcina creștină de credință în Dumnezeu și de iubire față de aproapele. În rugăciunea icoanei - din voia lui Isus Hristos - sunt înscrise cuvintele: Isuse, mă încred în Tine. “Această icoană - a spus de asemenea Domnul Isus - trebuie să amintească implorarea Indurării Mele, pentru că nici cea mai puternică credință nu ajută la nimic fără fapte (Jurnal 742). Astfel înțelegând icoana pe baza încrederii creștine și a milostivirii, Domnul Isus a legat de cinstirea ei o promisiune specială: darul iertării păcatelor în veci, mari progrese pe calea desăvârșirii creștine, darul morții fericite și multe alte daruri pentru oamenii care îl vor ruga cu încredere. Prin această icoană vor fi revărsate multe haruri pentru suflete.

Centrul Mondial al cultului Indurării Divine, Kraków - Łagiewniki

Foto Arhiva Milujice.sie

lagiewniki, 2002

foto: Arturo Mari

2. Sărbătoarea Indurării.

Are cel mai mare rang dintre toate formele slujbei divine a Indurării Domnului care i-au fost arătate călugăriței Faustina. Domnul Isus vorbește pentru prima dată despre instaurarea acestei sfinte zile la Płock în anul 1931 când și-a arătat voia cu privire la această icoană: “Doresc să fie ziua sfântă a Indurării. Vreau ca această icoană pe care o vei picta cu pensula să fie sfințită cu ceremonie în prima duminică după Paști. Ea se va numi Duminica Divinei Indurări. (Jurnal 49). Alegerea acestei duminici după Paște ca sărbătoare a Indurării are sensul ei adânc teologic care arată legătura strânsă ce există între taina Paștelui, a Răscumpărării, și taina Indurării Divine. Această legătură o subliniază novena Coroniței Indurării Divine ce precedă această sărbătoare și care începe să fie recitată în Vinerea Mare. Această sărbătoare este nu numai o zi de adorare deosebită a Domnului Isus în taina îndurării, ci și adăpost pentru toate sufletele, în special pentru săracii păcătoși (Jurnal 699). “Sufletele pier cu tot Martirul Meu amar. Le dau acum ultima salvare, aceasta este Săbătoarea Indurării Mele. Dacă nu vor adora Indurarea Mea vor pieri în veci” (Jurnal 965). Importanța acestei sărbători se măsoară cu unitatea de măsură a promisiunilor neobișnuite pe care Domnul Isus a stabilit-o. “Cine în această zi vine la Izvorul Vieții - a spus Isus Hristos - aceluia i se vor ierta vinovățiile și pedepsele (Jurnal 300). În această zi este deschis interiorul Indurării

Mele, revărs imensitatea darurile asupra sufletelor care se apropie de izvorul Indurării Mele ... să nu se teamă să se apropie de Mine nici un suflet chiar dacă păcatele sale ar fi ca purpura” (Jurnal 699). Pentru a profita de aceste mari daruri trebuie să îndeplinești condițiile slujbei sfinte a Indurării Divine (încredere în bunătatea Domnului, iubirea aproapelui și de asemenea trebuie să fii sub harul sfânt după spovada iar apoi să primești demn comuniunea sfântă). “Nici un suflet nu va găsi iertare - spune Domnul Isus - până când nu se adresează cu încredere îndurării Mele și de aceea prima duminică după Paște va fi instaurată ziua Sfintei Indurări iar preoții vor vorbi sufletelor despre îndurarea mea cea fără margini (Jurnal 570).

3. Coronița Indurării Divine.

Această coroniță a dictat-o Domnul Isus Sorei Faustina la Vilno între 13-14 septembrie în anul 1935 ca rugăciune de implorare și potolire a mâniei Domnului (Jurnal 474-476). Recitând această coroniță oferim lui Dumnezeu Tatăl, Trupul și Sângele, Sufletul și Dumnezeirea lui Isus Hristos pentru ispășirea păcatelor noastre, ale aproapelui și ale lumii întregi, ne unim cu jertfa Domnului Isus, evocăm această iubire pe care Dumnezeu Tatăl o dăruiește Fiului Său iar cu Dânsul întregii lumi. În această rugăciune ne rugăm de asemenea pentru îndurare pentru noi și întreaga omenire, iar prin ea se îndeplinește fapta îndurării”. Adăugând la aceasta atitudinea încrezătoare și îndeplinind

condițiile fiecărei bune rugăciuni (smerenie, tenacitate, scopul conform voinței lui Dumnezeu), credincioșii se pot aștepta la îndeplinirea promisiunilor lui Isus Hristos în special cu privire la clipa morții : darurile convertirii și a morții liniștite. Acestea vor fi acordate nu numai persoanelor ce spun această rugăciune, ci și persoanelor muribunde pentru care altcineva se va ruga cu aceste cuvinte. Când alături de persoana pe moarte se va spune această coroniță - a spus Domnul Isus - se domolește mânia lui Dumnezeu iar îndurarea fără margini va cuprinde sufletul (Jurnal 811). Promisiunea spune: “Prin recitarea acestei coronițe îmi place să dăruiesc tot ce voi fi rugat (Jurnal 1541), dacă aceasta ... va fi conform voinței Mele (Jurnal 1731). Tot ce nu este în acord cu voința lui Dumnezeu nu este bun pentru om, în special pentru fericirea lui veșnică. În alt loc, Domnul Isus a spus: “Prin recitarea acestei coronițe apropii lumea de mine” (Jurnal 929). Sufletele care o vor recita vor cunoaște îndurarea Mea în această viață și în special în clipa morții (Jurnal 754).

4. Ceasul Indurării.

În octombrie 1937 la Cracovia, într-o împrejurare ce nu a fost descrisă în amănunt de Sora Faustina, Domnul Isus a cerut să fie slăvită ceasul morții Sale: “De câte ori auzi ceasul că bate ora

foto: Arturo Mari

foto: Arturo Mari

tagiewniki, 2002

trei cufundă-te toată în îndurarea mea, adorând și slăvind-o; invocă puterea ei pentru toată omenirea.” Domnul Isus a definit destul de exact și felul rugăciunii potrivit acestei forme de cult al Indurării Divine: “Străduiește-te în acel ceas - a spus călugăriței Faustina - să celebrezi calea crucii, dacă obligațiile pe care le ai îți permit, iar dacă nu se poate, cel puțin oprește-te o clipă în capelă și slăvește inima mea care este plină de îndurare în Sfântul Sacrament; iar dacă nu poți merge la capelă cufundă-te în rugăciune acolo unde te afli măcar pentru o clipă” (Jurnal 1572). “In acel ceas - Domnul Isus a promis - vei cere totul pentru tine și pentru lume; în acel ceas a luat ființă darul meu pentru întreaga omenire - îndurarea a învins dreptatea.” (Jurnal 1572).

5. Răspândirea slavei Indurării.

Domnul Isus a făcut promisiunea: “Pe sufletele care răspândesc l'Indurarea Mea, le voi ocroti toată viața, ca mama pe noul său născut, iar în clipa morții nu le voi fi Judecător ci Izbăvitor milostiv.” (Jurnal 1075). Esența cultului Indurării Domnului este baza încrederii creștine față de Dumnezeu și a iubirii neîncetate față de aproapele. Domnul Isus cere încredere de la creaturile Sale (Jurnal

1059) și săvârșirea faptelor de îndurare: acțiuni, cuvinte sau rugăciune. “Să arăți întotdeauna îndurare aproapelui, nu poți să te îndepărtezi, nici să refuzi, nici să te dezvinovățești” (Jurnal 742). Isus Hristos vrea ca cei care-L slăvesc să îndeplinească în timpul zilei cel puțin un act de iubire față de aproapele lor, din dragoste pentru Creator. Răspândirea slavei Indurării Divine nu cere neapărat multe cuvinte dar întotdeauna cere o atitudine creștină a credinței, încrederea în Dumnezeu și efortul de a deveni din ce în ce mai milostiv. Un astfel de exemplu de apostolat l-a dat în viața sa Sora Faustina. Modelul creștinismului desăvârșit. La baza spiritualității Sfintei Faustina stă cea mai frumoasă taină a credinței noastre ce vorbește despre iubirea plină de îndurare a lui Dumnezeu față de fiecare om. Sora Faustina prin contactul său cu Isus Hristos a înțeles că în viața omului nu există nici un moment fără Indurarea Divină, aceasta arată ca un fir de aur împletit în toate momentele existenței noastre. Cunoașterea acestei taine a credinței a făcut să-L descopere pe Dumnezeu în sufletul său. “Interiorul sufletului meu - a scris - este ca o lume mare și minunată în care locuiește Domnul Isus și cu mine. In afara Lui nimeni nu are acces acolo. (Jurnal 582). Sora Faustina compară sufletul său cu un tabernacol

în care este păstrată Ostia vie. “Nu caut fericirea în afara interiorului în care se află Domnul Isus.” - a scris în Jurnal. “Mă bucur cu Domnul Isus în interiorul meu, aici mă aflu neîncetat în cea mai mare familiaritate cu Dânsul, aici suntem în siguranță, aici nu intră nici o privire străină. Sfânta Fecioară ne îndeamnă la o astfel de legătură cu Dumnezeu”. Contemplația lui Dumnezeu ce exista în sufletul ei “o susținea continuu prin practică zilnică, prin legătura cu Domnul Isus, printr-o scurtă rugăciune, sau oferindu-I îndeletnicirea din acel moment (munca, suferința, bucuria). Cunoașterea Indurării Divine a născut și a dezvoltat în sufletul său baza încrederii față de Domnul Isus dar și dorința de a avea această proprietate în inima sa și în mod activ prin mărturisirea Indurării celor apropiați. Domnul Isus, conducându-i viața interioară, i-a cerut un astfel de comportament față de Dumnezeu și față de oameni. “Copila Mea - a spus - dacă cer de la oameni slavă pentru Indurarea Mea, tu trebuie să fii prima care să ai încredere deplină în Indurarea Mea. De aceea, cer de la tine acte de îndurare care trebuie să reiasă din iubirea față de Mine. Să arăți întotdeauna îndurarea peste tot , căci nu poate să existe nici o scuză în această privință” (Jurnal 742).